

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XXVII. Exercitum superiori affine: Gratiarum actio & vox laudis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPUT XXVII.

Exercitium superiori affine: Gratiarum actio & vox Laudis.

Duo hæc invicem jungimus, secuti Scripturam *Mat. 5. capite; eòq;*, quia in re præfenti, pro accepto dono gratias agere, & donatorem ipsum ut beneficium ac beneficium laudare, paria sint, & quasi pro uno eodemq; reputentur.

§. I.

De eo exercitio aliquid præmissum generatim.

Equidem, uti principio (hoc est, parte primâ extremâ) disputavimus; par esset, hominem Christianum, quantum fert vitæ mortalis conditio, redemptionis nostræ incomparabile beneficium noctes diésq; tractare animo, locumq; reputare; simulq; ipsi Redemptori assiduam pro gratiam habere atque referre. Ea quippe est ejus beneficii magnitudo, ut tamen si duntaxat ut semel exhibitum præteritumq; spectetur, ei tamen nos ipsos in omnia deinceps futura sæcula debeamus; & rursum ea est ejusdem semper vigentis, semperq; operosi perennitas, ut alijs alijsq; in horas ac momenta singula nos bonis donisq; cumulans, veluti perpetuò novum ac recens, ipsòq; usufructu suo semper crescens; novam semper ac novam, eòq; ipso perpetuam, à nobis gratiam postulare videatur. Ut proinde hic quoq; valeat, quod in simili causa Chrysoströmus: *Non tam sepi respirare oportet, quàm DEI* (dicamus nos, quàm Christi Domini ac Redemptoris nostri) *meminisse.*

Accedit; quòd cum, ex Angelici Doctoris recepta sententia, tria ordine quodam ad gratitudinem requirantur: primum, acceptum beneficium agnoscere; alterum, illud

22. q. 107.
4. 2.

la-

laudare, & gratias agere; postremum (prout facultas ac vires suppetent) facto ipso gratiam rependere; aliunde autē, sive ob immensam ipsius promeriti magnitudinem, sive ob personæ cui obstricti sumus infinitam excellentiā, nostrāque ex altero extremo vilitatem, inopiam, infirmitatem, nihil sit quod illi valeamus rependere, nisi cor amoris, & laudis, & gratiarum actionis plenissimum: jure utique à nobis postulat, ut de eo quod nobis suppetit, primo inquam & altero illo gratitudinis genere, postremum quod nobis deest (quoad ejus quidem fieri poterit) suppleamus; hoc est, ut crebrò ardentēq; repetitis, sinceris obstrictæ voluntatis affectibus, velut exili quodam tributo, totum quod sumus habemusve, Redemptoris ipsius beneficio tenere nos profiteamur; ac denique eam, de qua loquimur, gratiarum actionem, & vocem laudis, tanquam duo minuta de paupere nostro peculio, in afflictissimi pro nobis cordis JESU (ut cum Thaulero illud appellat Blosius) gazophylacium, immittamus.

Quapropter cū commendatione, tum verò etiam imitatione dignum videtur eorum studium; qui nullam diei horam præterfluere, sibi ve elabi sinunt, quin (ad ipsum, opinor, sonum horarium) caput aliquod passionis Christi, brevi quadam animi reflexione, in memoriam revocent, simulq; modicā ad ipsum Jesum aspiratione, pro eo cruciatu ipsorum causā tolerato, gratias agant, promptūq; ad ejus obsequia animum, atque id fortassis quod eā horā tractant operis, ad ejus honorem atque gloriam offerant. Quam artem clarum est (quanquam ab homine exercitato, quasi puncto temporis peragi possit) ramen sive ad ipsum Salvatorem demerendum, sive ad opera quotidiana innocenter piēq; exigenda, hoc est, ad bene beatēq; vivendum, ipso suo genere conferre plurimū.

Sed quoniam neque hoc omnibus convenire videbi-

tur (varia quippe sunt hominum aut ingenia, aut studia) saltem consultum, enitendumq; erit unicuique, ut variis per diem occasionibus, puta cum inter vias fortè in Crucifixi signum aliquod incurrit, cum templum obvium, etiam obiter precandi causâ subit, cum manè aut vesperi ad statas preces vel conscientiam excutiendam se colligit, piâ aliquâ mentis aspiratione, Christo pro se passo gratias agat, & tenuè saltem debitæ laudis pensum referat. Tum verò illud addat insuper, ut ex intervallo, atque opportuno ad illud delecto tempore, in eo adversus bonum Jesum non ingrata mentis officio, operosius se accuratiusq; exerceat. Quam in rem nonnullas adscribo cogitationes meas; si quis eas fortè non indignas censeat, quas simili aliqua in exercitatione usurpet.

§. 2.

Priora monita ad usum presentis exercitij conducentia.

Primò igitur, uti dicebam, idoneo aliquo tempore, sive quod statæ meditationi quotidie designatû habeas, sive alio extra ordinem assumpto, coram aliqua Christi patientis imagine, ad istud erga benignissimum Redemptorem non ingrata mentis obsequium, hunc ferè in modum exercebere.

Piæ commentationis argumentum sit Dominicæ passionis historia: cujus partes singulas, aut præcipua ejus capita ita percurras; ut, exempli causâ in illius quod primum occurrit, puta orationis in horto, agoniz, & sudoris sanguinei contemplatione tamdiu insistas, usque dum commoveri animo, & ad condolendum compatiendumq; Domino tuo inclinari te sentias. Tum verò in ipsos gratitudinis affectus effusus, laudabis & gratus agnosces immensam erga

te charitatem Domini tui, qui tuâ gratiâ tam incredibiles cruciatus, & hos nominatim dulcissimi sui cordis angores susceperit; gratias ei ages amantissimas pro tam singulari beneficio; eiq; cor tuum, ac promptum animum, ad similia pro ejus amore libenter sufferenda offeres.

Atque ubi hisce affectibus, quantum animi feret devotio, & (ut S. ait Bonaventura) *amoris sapor*, induleris: inde progredieris ad aliud atque aliud mysterium, in eorum singulis particulatim contemplandis tantisper (ut dictum est) insistens, atque pro clausula contemplationis, in jam memoratis affectibus, aut his similibus, pro mysterij diversitate, studiosius te exercens.

Videri possunt apud Blossum, atque subinde usurpari, nonnullæ (ut ipse appellat) *Doxologiae & gratiarum actiones*, *Scrin. spir. Sc.* quibus Dæi Filium, Jesum dulcissimum adorat, laudat, glorificat, eiq; sigillatim gratias agit, pro quovis ipsius labore, dolore, cruciatu, opprobrio, angustia, cruce ac morte, hoc est (ut ipse ait) pro universis miserationibus suavissimæ pietatis ejus: earum singulas iisdem verbis exordians, atq; ad extremum piâ ac prædulci prece concludens, cum exigua quandoque juxta mysterij rationem diversitate,

Aliâs autem poteris non dissimiliter exerceri, non jam percurrendo Dominicæ passionis historiam, sed Christi in cruce pendentis (cujus effigiæ capropter præ oculis habeas) membra singula plagasve piâ meditatione lustrando: & quid in singulis passus sit Salvator morosè dispiciens, & pro singulorum cruciatuum acerbitate privatim ac propriè gratias agens, & quid te par esset eâ causâ facere aut pati cum animo tuo exquirens, ac denique dolores omnes, quos iisdem in membris te fortè experiri contigerit, in ejus beneficij recognitionem, & quandam velut repensationem offerens.

Quæ quidem exercitij ratio, quàm Christo grata sit, inde

*In tab. Stim.
dis. amoris.*

L. 2. c. 14. inde collige; quòd S. Mechtildi aliquando manifestaverit eum qui ipsi gratias agit, pro membrorum in cruce dilectione, v. g. perinde facere, ac si ei plagas leni unguento unxisset; qui pro siti ardente, quam nostrâ causâ pertulit, perinde atque si optatum potum ipso in tempore præbuisset; & ita de alijs.

Secundò: Inter exercendum, veluti oppressus ipsâ beneficij magnitudine, subinde apud Clementissimum Jesum amanter excusabis virium tuarum imbecillitatem, & sensuum affectuumq; inopiam: quâ fiat, ut ne pro eo quidem ac velles, nedum pro eo ac res postulat, laudem ei dicere, gratæve rependere possis. Præclarum id quippe Deo quæ dignum præconij genus esse videtur: si, quia suprema illius Majestati, amori, beneficentiæ dignè celebrandæ, proferat imparem te sentias, id quasi pro omni laudatione proferre; apertè ingenuèq; confitens, illam sive divinæ ipsius naturæ, sive propensissimæ, ad se totam in nos profundendam indolis bonitatisq; excellentiam, omni (etiam angelicâ) eam laudandi facultate, voluntate, conatu, desiderio, immensum superiorem esse.

Cui interim tuæ egestati parte aliquâ sublevanda supplicandæ, tanquam impatientis desiderij æstu jactatus, sollicitabis res creatas omnes, & (prout capite superiori præmonuimus) eas velut in partem vocabis tam dulcis officij, ut quod ore unico minùs vales, id innumerabilibus totius naturæ linguis efficere coneris. Ideòq; cum psalte regiõ aut regijs illis fornacis Babylonicæ pueris, non ipsum tantum cælum & terram, maria & abyssos, montes & colles, Solem & Lunam, noctes & dies, aliæque ejusmodi advocabis; sed ipsas etiam volucres cæli, ac maris terræq; bestias ipsosq; adeo (Davidis exemplo) serpentes & dracones deferti. Habent quippe & hi linguam suam, quâ sui enarrant gloriam ac munificentiam Conditoris: ut hoc ipse Deus vol-

Pf. 148.
Dom. 3.

Iut gratulabundus prædicet, per Isaiam dicens: *Glorificabit me bestia agri, dracones & struthiones.* *Isai. 43.*

Quo loco rursus mihi admonendus es: ut quando creatam naturam omnem, ad divinam illam laudationem, gratulationemq; provocas, & ad tua vota tanquam subsidiariam accerfis; tu ei vicissim eam in presenti præstes operam, ut Christo mundi Redemptori, & totius universi Capiti, ipsius rerum universitatis nomine quandoq; gratuleris. Siquidem cum inter mortales, nimio plures reperiantur, qui Dominum Jesum mortem pro se passum ignorent, aut pro tam ingenti beneficio gratias agere contemnunt; cætera autem natura rerum, utpote bruta aut insensibilis, neque cor neque mentem habeat, quibus Dominum suum, ac Principem amare aut agnoscere possit: postulare videtur tua adversus Jesum, communem Dominum, devotio; ut & istorum ingratorum nomine, peculiarem ei interdum gratiam habeas, & reliquæ etiam naturæ vice, eidem amorem, cultum & obsequium deferas; & sicut illa tuum quodammodo, ita tu illius ea in parte defectum suppleas. Hac etenim arte (uti bonas mentes quandoque delectat pia aliqua istiusmodi commentatio) id tibi consecutus videbere; ut numero quasi concentu, & non modò conspirantibus in unum, sed vario tanquam repercussu, intendentibus sese universæ naturæ vocibus, ad DEI Christi; gloriam, plenior exultet gratiarum actio, & vox laudis jucundior existat.

§. 3.

Posteriores eandem in rem præceptiones.

Tertio: Sed quando hanc omnem, quæcunq; est, vel divinis ipsis beneficijs, vel votis animæ DEUM valdè amantis, laudem imparem esse comperies; eò denique mente, conserges, ut non per te ipsum duntaxat, nec per ista solùm rerum creatarũ velut instrumenta vicaria, Dominum tuum laudi-

laudibus ac gratiâ persequi studeas; sed huic quoque natura totius supplendæ infirmitati, potentius subsidium, ipsum inquam, Dominum ac mediatorem tuum Christum Jesum adhibeas; eum impensè atque demissè rogans, ut in hac quoque re tuus sit interpres apud Patrem; & quam per te ipsum minimè vales, hæc ipse divino ac dulcissimo corde suo, orèq; suo sanctissimo, pro summo humanæ redemptionis beneficio, seq; ipso adeò nobis concesso, æterno Patri gratiam habeat; eidemq; iisdem nominibus, quasi vice tuâ præclaram ac dignam laudem offerat. Nam sicuti Christus Verbum est Patris, quo suum præsertim immensum erga nos amorem charitatèmq; proloquitur: ita ipse vicissim (ex alibi à nobis laudato B. Ambrosij monito) debet esse *vox nostra quâ loquamur ad Patrem*, quâ ei laudem, quâ gloriam, quâ demum debitum gratiarum officium persolvamus.

Ad quod nos etiam hortari videtur Apostolus, cum *Heb. 13.* ait: *Per ipsum ergo (scilicet Christum) offeramus hostiam laudis semper DEO; id est, fructum labiorum, conscientiam nomini ejus.* Quasi nempe par sit, ut quomodo per ipsum bona omnia à DEO accepimus; ita & per ipsum pro iisdem DEO tributum gratiarum, laudisq; hostiam reddamus.

Per ipsum igitur, hoc est, ut per internuntium & interpretem, qui nomine nostro, sed verbis suis, id quidquid est officij, multò digniùs ac convenientiùs exequatur. *Per ipsum*, hoc est, per omnia sacratissimi Corporis ejus membra; per vulnera, tanquam per totidem ora aut linguas; *l. 2. c. 23.* *per cor, tanquam organum dulcissimum;* ut in simili argumento faciebat B. Gertrudis. *Per ipsum* denique; hoc est, Christum ipsum, tanquam hostiam verè Eucharisticam, neque accepto dono aut beneficio minorem, DEO representando ac redhibendo. Nam cum Christus paterno munere noster totus factus sit (illum quippe nobis donavit Pater), eòq; *donum DEI* sese alicubi appellare videtur) quænam æ-

quor

quior erit gratiæ referendæ ratio, quàm si Patri coelesti filium suum dilectissimum, hoc est, gratiam pro gratia, redamus; & (quando nobis se ipsum quoque Christus tradidit) ipsummet sibi, grati animi nomine, redonemus?

Quartò: Quod autem verbis modò laudatis speciatim submonet Apostolus: ut *per ipsum semper offeramus* Deo laudis hostiam; nescio an eò pertineat, quò intelligatur, (quæ quidem pia est, nec à vero abhorrens meditatio) cum ea sit naturæ nostræ infirmitas, ut, seu ipsâ mentis volubilitate & inconstantiâ, sive varijs corporis præditi necessitatibus, non semper possimus in divinas res intendere, neque per nos ipsi hostiam laudis fructumve laborum Deo offerre: idcirco providendum nobis esse, ut id saltem per alium præstemus; per eum videlicet, qui ex suscepto mediatoris officio (velut idem Paulus alibi ait) *semper vivens* est (utique & animo semper vigente ac pervigili) *ad interpellandum*, venerandumq; atque laudandum DEUM, *pro nobis*.

Quò tibi fortasse non improbanda videatur ista præceptio: ut si qua subinde operosior molestiorve occupatio incidat, quæ mentem plusculum divertat à studijs spiritualibus; ibi tum ad Jesum amanti suspiratione conversus, excusataq; humiliter infirmæ naturæ necessitate, eum verecunde ingenuèq; roges, tui ut occupati, pro immensa sua bonitate, in Deo amando laudandòq; vices gerere, & in eo munere sibi alioqui jucundissimo, & quod vel non rogatus libenter præster, id te nunc demissè flagitante, tuus apud Patrem interpret esse ne gravetur.

Rursum, cum quietis necessariæ gratiâ lecto te trades; illum quidem ipsum somnum tuum (quem ad Dei gloriam suscipis) unaq; cordis tui motiones omnes, ac reciprocos pulmonum anhelitus, ei sopori divinissimo, quem olim in terris Christus cepit, adjunges, ei pariter supplicans, ut cum jam per somnum id nequeas, tuo ita volentis deside-

rantisq; nomine, gratiarum actionem vocemq; laudis Deo ac Patri contribuat. Sicq; corde tuo (hoc est, Christo) pro te vigilante, ac Deo perpetuum sacrificium laudis offerentem tranquillè ac purè ad Dei gloriam somnum capies.

Eritq; fortassis cui in mentem veniat hoc loco; ad hoc quod commendamus mentis propositum votumq; expectatius significandum, si quem in suo cubiculo consuetae orationi destinatum locum habeat, Crucifixi signum aut alii ejus effigiem vice suâ supplicem substituere; eòq; pacto, voluti vicariâ operâ, etiam per noctem pietatis suæ officia quodammodo perpetuare.

Quippe his similia in Sanctorum gestis legitur: neque animæ sanctæ artes ejusmodi habuere pro levibus; quam utique ipso experimento condiscerent, ad sanctæ devotionis spiritum, fervoremq; divini amoris in se alendum exagendumq;, haud mediocriter conferre.

Adde his non absimiles præceptiones S. Mechthildis ab ipso Christo traditas, ita referente Bloisio in Monili spirituali: *Dominus (inquit) dixit ad Virginem Mechthildem: Quando quis somnum capere vult, medietur aliquid de me, aut mecum loquatur. Ita enim licet corpore dormiat, mentis tamen vigilabit ad me. Et postea: Etiam dormiturus quis desideret, ut singulas respirationes, quas nocte illa faciet, tanquam eximiam mei laudem suscipiam: Et ego qui sanctis votis pie amantiq;, anima deesse non possum, in veritate desiderium ejus adimplebo.*

l. 2. de Jacobo c. 1.

Tali igitur aliquâ solertis mentis applicatione, perpetuare poteris laudis & gratiarum officia; & (quod de Jacobo Patriarcha inter dormiendum mysticam illam scalam contuente, dixit B. Ambrosius) *bonus in somno operatur*, etiam omni cessante mentis vigilantis officio, divinæ gloriæ quodammodo operaberis.

Quintò: Pars etiam quædam gratitudinis adversus Christi-

Christum, Dominum ac Redemptorem nostrum erit: Deo Patri gratias agere, quòd filium suum nostrâ gratiâ in passione sua usque eò dejectum atque depressum, exinde gloriâ & honore coronaverit; atque ex profunda illius exinanitione, majorem tum nominis sui, tum ipsius Unigeniti gloriam, decus, exaltationem collegerit. Quippe & universè omnis undecunque divinæ gloriæ manifestatio, gratum à nobis animum exigit; ita nos informante Ecclesia, quæ in Doxologia sacrificali, Deo etiam gratias agit, *propter magnam gloriam suam*; eâ nimirum ratione, quòd licet ex omnibus, quæ nobis Deus dare consuevit, solam gloriam sibi velit esse propriam; non tamen hanc sibi ita reseruet, quin eandem velit omnem nostris commodis utilitatibusq; servire, cum eâ ipse non egeat, ut qui per omnia ipse sibi sufficiens sit. Et peculiaris est gloriæ Christo à Patre concessio. Hæc enim, non uno nomine speciatim, beneficium nostrum est: tum quia concessa naturæ nostræ, cujus honor etiam pertineat ad singulos; tum quia Domino, patrono, duci, principi, liberatori, assertoriq; nostro delata; tum quia merces est ejus laboris, quem ipse nostrâ causâ suscepit; ac proinde ejus obligationis, quâ natura nostra se liberare non poterat, ab illa divina & locuplete manu, nonnulla quasi exolutio. Addo, ipso amore omnia communia effici; ut proinde quidquid dilecto Jesu honoris aut gloriæ accidit, juxta ac si istud omne nostrum sit, eapropter & ipsi gratulari, & nobis gaudere debeamus.

§. 4.

Anima Christum impense laudare satagentis, in idque quàm potest longissimè, desiderio extendentis se, atq; exporrigentis, paradigma.

Verùm ut rem omnem in breve contraham, in qua pertractanda sicubi visus sum prolixior, pensabit credo
Gggz pro-

prolixitatem ipsa materiae officiiq; suavissimo Redemptori debiti dulcedo; extremum hoc monitum esto.

Paupertati nostrae, quod quidem ad praesens attinet, non leve hinc solatium suppetere; quod, si in gratia Amari nostro crucifixo referenda, rebus ipsis divites non sumus, at ipsis tamen desiderijs oppidò munifici, & votorum largi atque profusi esse possimus.

In hanc igitur artem industriamve extremo te conati explica; & concepto, quoad animus tuus longè lateq; protendi potest, immenso, ardenti, insatiabili Dominum Jesum dilaudandi desiderio, id pro eximio genere laudis (sicuti reverà est) suffice.

Optabis subinde, exempli causà, ut omnium qui tequam fuere, sunt & futuri sunt, hominum cordibus aeliguis praeditus esses, quò tibi liceret pro voto tuo, per omnia temporum locorumq; spatia, communem Dominum amare, colere, celebrare; eiq; valeres omnium voce, & velut totius naturae praeco, legatus, interpres, pro opprobrijs gloriam, pro victoria laudem, pro amore amorem, pro beneficij gratiam, in omni etiam aeternitate representare.

Optabis alias, ut membra omnia, articuliq; corporis tui, musculi, ossa, membranae, nervi, fibrae, arteriae, pleetra vertantur & chordas; & hinc innumera organa existant, divinis laudibus assiduo carmine concelebrandis, accommodata. Itémq; ut omnis animi tui membrorumque tuorum motio, actus sensuum, agitatio cordis, venarum pulsus, arteriarum micatio, aspiratio pulmonum, sanguinis fervor, spirituum discursus, omnis inquam vigentis animae operatio atque energia, pars quaedam existat divinae laudis, & assidua atque festiva miserationum Domini praedicatio.

Tandem (libera enim sunt cordis humani desideria, & pro voto suo quidvis fingere, difficile non est amanti) ut tu ipse demum quantus quantus es, totus vox fias optabis,

sonora, efficax, infatigabilis, & velut Echo assidue repetens reddensq; sonum divinæ laudis, ex universis ejus operibus, naturæ, gratiæ, atque gloriæ modulatè resultantis. Nam cum verbi intus in mente concepti, partus quidam atque expressio sit externa vox; & mundus iste aspectabilis Verbo Domini (ut ait Scriptura) firmatus sit, Deoq; loquente atque dicente prodierit; consequens est, istas naturas omnes, sed pro modo suo quamlibet, vocem quandam esse, autoris sui, tum ipsius erga nos amorem, tum laudes reliquas excellentemq; summæ divinitatis gloriam (si quis ei sono aures aptatas assuefactasve habuerit) non obscure proferentis & enarrantis. Ubi rursus tibi gratulabere, quod ad Deum Christiq; gloriam vocalissimè annuntiandam, factus sis *in animam viventem*, sive ut Chaldæus vertit, *in animam loquentem*. Unde etiam exultans dices, exclamabisq; cum Rege Propheta: *Et anima mea illi vivet, & semen meum serviet ipsi*: cogitationes, inquam, affectus, vota, desideria, qui veluti quidam mentis nostræ partus sunt, sanctorumq; operum ac beatæ semina immortalitatis. Ut quid enim vivo ac spiro (inquies) nisi ut te diligam, tibi vivam, ad te aspirem, in te suspirem, tecum conspirem, ac denique expirem, ô dilecte mi, & dulcissime Sponse animæ meæ?

Gen. 2.

Psal. 21.

At ecce hic tandem subjunctum habes sanctorum istorum affectuum votorumq; exemplum, & tanquam formam quam imitere; si quando te par mentis ardor, aut Divini Spiritus sublimis afflatus inceserit.

Admirabilis quippe est ac penè incredibilis eo in genere ardor animi Henrici Susonis ex Ordine Prædicatorum, viri omnino pij, & pro Christi amore ac gloria multis horrendisque vexationibus exerciti: qui in Dialogo æternæ Sapientiæ, post expensa capitibus pluribus divina beneficia, & istud nominatim quo de agimus, amarissimæ passionis ac mortis Christi; ingenti incensus tantam bonitatem assidue lau-

c. 25.

laudandi desiderio, in omnes sese convertit artes, modòque omnes ac rationes exquirat, quibus suæ illi ardentissimè cupiditati aliquousque obsequi atque satisfacere possit. Delectat nonnulla ex ejus prolixiore discursu speciminis gratia libare, in breve contracta, meis ferè verbis, sed autoris ipsius sententiâ retentâ. Sic igitur ille, ad DEUM suspirans, inter cætera:

Quis dabit, inquit, æstuanti cordi meo, ut aliquando te, pro eo ac desiderio, laudare possim; totq; de intimis meis præcordijs tibi gratissimæ laudationes existant, quot nunquam fuere musicorum organorum soni suaves, quot teluris herbula, quot atomi in sole volitantes; neque vel momentum, laudis tuæ vacuum exigam, sed quâdam laudandi te perennitate, illam vel modò experiri incipiam, alterius vitæ desideratam felicitatem? Crebrò equidem dixisse memini inter æstus desideriorum meorum: Quid tantopere properatis, cœlestes orbes? Ut quid tantâ cursûs incitatione, momenta & horæ, dies & anni festinatis? Sistite, prumper, amabò, aut moderamini sanè cursum istum agitationemve præproperam; dum pro voto Dominum meum laudibus celebrem, neque antè de vita, quàm istâ perfunctus voluptate, decedam.

Indignus quidem sum, Domine, qui tibi laudem nullam offeram: attamen id saltem optare ausim, ut in vicè mentis te prædicet cœlum, cum maximè præclarâ ac festâ luce liberum suorum perfusum est; celebret & terra, omnigenâ ridens florum ac colorum amœnitate; laudem dicant tibi in unum collectæ cogitationes omnes & flagrantia desideria, quibus unquam arsère animæ sanctæ, Divini Spiritûs inundante gratiâ perfusæ.

Enimverò, uti perspicio, laudare te affectant omnia, quo modo & quâ voce possunt. Etiam laudent te ranae in paludibus, & quanquam canere nequeunt, at coaxant modo

dulo suo. Ego autem, qui ad hoc natus sim, ut te cognoscam, amem, colam, celebrem, quomodo tandem à laude tua continere me possim? Qui si laudare te nequeo, velut sublimes Cedri Libani, ut cœlestes, inquam, & angelicæ mentes; at laudem te saltem velut horridus & aculeis asper carduus: ne solus utique in isto tanquam universæ naturæ choro, laudis tuæ exors, & cessator odiosus, inveniar.

Laudabo igitur te in vita mea, & donec aliquis mihi superabit anhelitus: at eum, urgente fato, me lingua vóxq; defecerit, volo, ut quilibet digiti motus ac protensio, pro clausula sit universæ laudis, quam tibi unquam deprompserim: ac deinde carne in suum pulverem resoluta, opto ut è singulis quamlibet minutis, corporis hujus pulvisculis flagrantissima tui laus prorumpat; perq; saxa & rupes, per terras & maria, perq; cœlos ipsos latè diffusa, pervadat in tui conspectum, atque id ad diem usque ultimum, quo corpus & anima mea inter sese rursus, sed indissolubili nexu, copulata, evadant jam indefatigabile perennis tuæ laudis instrumentum.

Atque ista ferè ex sensu viri illius sancti, atque æternæ Sapientiæ luce non mediocriter collustrati; quibus nos patria ad amorem nostrum Crucifixum proferre quandoque delectabit, neque tam linguæ quàm cordis officio; ubi nos præsertim divino instinctu ad id impelli senserimus.

CAPVT XXVIII.

*De quadam animi confusione atq; pudore,
ex passionis Christi contemplatione,
concipiendis.*

Confusionem hoc loco appello, cum autoribus præsertim Ecclesiasticis, illum animi affectum, quo vel acceptæ